

11

gener
2018

L'esquerra el va obrir, l'esquerra l'ha tancat

Cercar

Introdueix paraules clau...

Seccions

- CIÈNCIA COMARQUES
- CULTURA LLENGUA OPINIÓ
- POLÍTICA RELIGIÓ SOCIETAT
- WEB

SAÓ

«Com a votant d'esquerra no puc entendre que la ciutadania permeta amb tanta indiferència que es tanque un teatre»

QUI SOM ▾ ARTICLES ▾ NOTÍCIES

ARXIU SUBSCRIU-TE BOTIGA

Rosángeles Valls i Rodolf Sirera . Membres de l'Acadèmia d'Arts Escèniques d'Espanya

Un titular que m'ha costat sang d'escriure i que només de veure'l escrit ja em regira l'ànima. I és així perquè sempre he estat votant d'esquerres. I com a votant d'esquerres no puc entendre que la ciutadania permeta amb tanta indiferència que es tanque un teatre: un lloc de creació i alhora una part important del nostre patrimoni artístic. És difícil d'entendre, dic, i encara és més difícil d'acceptar que la Diputació de València, que el va recuperar per al poble, que l'ha mantingut en funcionament des de 1980 i l'ha convertit en aqueixa exemplar realitat que és el Centre Teatral Escalante, haja decidit abandonar-lo i condemnar-lo a la desaparició.

Aquest lloc web utilitza galetes per millorar la teva experiència. Assumim que estàs d'acord. ACCEPTAR

I encara resulta més difícil d'entendre que siga la Diputació de València, una Diputació progressista, qui haja pres aquesta decisió tan desafortunada. Perquè, no ho oblidem, va ser la Diputació de València, quan encara l'autonomia era únicament un desig, un projecte que començava a caminar treballósament, mancada de contingut i de pressupostos, la que va actuar com a locomotora del redreçament de les arts escèniques valencianes. Primer la Diputació de Manuel Girona i Ricard Avellán, i després la Conselleria de Cultura de la Generalitat Valenciana, en l'època de Ciprià Ciscar com a conseller i d'Emili Soler com a director general de Cultura, van ser les que van impulsar la construcció de la majoria dels contenidors culturals que avui existeixen en la Comunitat Valenciana. Potser passa que, per aquells anys, alguns dels actuals polítics encara no havien arribat a la maduresa (d'edat, de l'altra no en tenim proves) i ignoren que vam ser la primera comunitat que va engegar una xarxa de teatres públics, recuperant espais que havien caigut en desús i construint-ne de nous; una de les primeres comunitats que van dur a la pràctica plans de suport a les nostres companyies de teatre i dansa i van posar en marxa un centre dramàtic... i moltes més coses de les quals ara gaudim. I totes elles realitzades en l'època de govern de l'esquerra.

La Diputació i la cultura, doncs, sempre han anat, històricament, de la mà.

Però ara sembla que els temps han evolucionat i, posats en l'expectativa d'evitar el tancament de la Sala Escalante, els responsables de prendre decisions i proposar actuacions, argüint les elevades despeses que una recuperació integral de l'edifici comporta, han donat per tancada qualsevol mena de negociació. Ara, n'estem segurs, les dues parts consideraran l'altra culpable. Una nova demostració de com és de difícil en aquest país pactar, negociar, arribar a acords.

És ben cert que la Diputació paga un lloguer quantios amb un contracte que obliga la institució provincial a realitzar i fer-se càrrec de les despeses que comporten totes i cadascuna de les obres de condicionament i conservació de l'edifici. I és ben cert també que durant molts anys –els anys de govern de la dreta– no hi ha hagut pràcticament cap inversió en la sala; una inversió que, si s'haguera fet a temps, hauria evitat l'estat actual de ruïna. És clar que els polítics d'ara –d'esquerres– argumentaran que els d'abans –de dretes– no ho van fer quan els corresponia. Però això no els permet als d'ara eludir les seues responsabilitats en tant que membres de la corporació provincial: al capdavant, l'Institut Valencià de Cultura de la Generalitat ha estat assumint, i encara continua, despeses, algunes molt quantioses, generades pels anteriors equips de govern. Així es fan les coses. I si no s'està d'acord amb el que han fet els anteriors governants, s'actua políticament, o judicialment. No de la manera que s'ha fet.

Sempre són els diners, clar. Una xifra quantiosa, diuen. Però només diners? O potser resultarà que les persones que han assumit la responsabilitat de negociar, moguts

dado, amigo Sancho», potser pensen uns; «¡que vienen los rojos!», potser pensen els altres- han estat incapaços de trobar un punt mínim d'acord que salve, per als ciutadans, allò que ara ja no és patrimoni dels uns ni dels altres, sinó de tots els valencians. Un instrument de cultura. Un teatre.

Així no.

Article publicat al nº 432 (desembre de 2017). Ací pots fer-te amb un exemplar

Comparteix Entrada

< Siga com siga, Rajoy no guanyarà la partida
La generació festivalera >

Contacta

No soy un robot

re
Privacidad -